

Arrest

nr. 150 234 van 30 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2014 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 7 mei 2015 met nr. 144 992 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 30 januari 2011 toe in Nederland en diende aldaar op 9 maart 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst trof op 20 juni 2012 een beslissing waarbij verzoekers aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel wordt afgewezen, waarbij hij Nederland onmiddellijk moet verlaten en waarbij hem een inreisverbod voor de duur van 10 jaar werd opgelegd. In zijn uitspraak na beroep van 21 januari 2015 verklaarde de Rechtbank van Den Haag het beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag niet ontvankelijk en het beroep tegen het inreisverbod ongegrond.

1.3. Verzoeker zou in juni 2013 op Belgisch grondgebied zijn toegekomen.

1.4. Verzoeker diende op 17 juni 2013 te Antwerpen een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in functie van zijn echtgenote die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 8 november 2012 als vluchteling werden erkend.

1.5. Verzoeker werd op 6 augustus 2013 aangehouden op basis van een Turks aanhoudingsbevel van 20 september 2011 op grond waarvan verzoeker op 14 oktober 2011 via Interpol Ankara internationaal werd geseind.

1.6. Verzoeker diende op 25 april 2014 vanuit de gevangenis van Antwerpen een asielaanvraag in.

1.7. Op 12 mei 2014 werd in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Nederland een terugnameverzoek gericht dat op 16 mei 2014 door de Immigratie- en Naturalisatiedienst werd afgewezen.

1.8. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 19 november 2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13bis) na advies te hebben ingewonnen bij de commissaris-generaal

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 4 december 2014 naar aanleiding van de in punt 1.4 vermelde aanvraag een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater). Verzoeker werd hiervan op 9 december 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹ is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 17 06 2013 „2 in toepassing van de artikelen 10,12bis, § 1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: E.(...)

Voorna(a)m(en): A.(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende / verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene voldoet niet aan Art 25/2 , § 1 ,C) : betrokkene brengt geen bewijs aan niet veroordeeld te zijn geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar.

Betrokkene is opgesloten in de gevangenis van Antwerpen wegens mededaderschap aan moord op meerdere personen binnen het verband van een terroristische organisatie en zal aan Turkije worden uitgeleverd . Betrokkene is het voorwerp van een internationaal aanhoudingsbevel waaraan België gevolg wenst te geven, en dit binnen het kader van de huidige mondiale strijd tegen het terrorisme.

Deze omstandigheden - zijn land ontvluchten na het plegen van zware criminele feiten , verantwoord niet dat de aanvraag vanuit België gedaan wordt en niet via de bevoegde diplomatieke post in het land van herkomst.

Verder dient betrokkene gevolg te geven aan de beslissing dd 19.11.2014 van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken : weigering tot verblijf in het kader van de asielprocedure met bevel het grondgebied te verlaten.

Bovendien legt betrokkene niet alle in art 12 bis § 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde bewijzen voor : de aanvraag is niet vergezeld van een gelegaliseerde huwelijksakte, een medisch getuigschrift en een bewijs van goed gedrag en zeden. (max 6 maanden oud op het moment van de aanvraag).”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1. De Raad verzocht de partijen middels het tussenarrest van 7 mei 2015 (RvV 7 mei 2015, nr. 144 992) om actuele informatie aan te reiken ter beoordeling van het actueel en wettig karakter van het belang in hoofde van de verzoekende partij.

3.2. Uit afschriften van mailverkeer dat door de raadsman van verzoeker werd neergelegd op de terechtzitting van 18 juni 2015 blijkt dat er hoger beroep werd ingesteld bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Nederlandse Raad van State tegen de afwijzing van het asielverzoek en tegen het opgelegde inreisverbod. Dit beroep is thans in behandeling. Zoals de raadsman van verzoeker terecht poneert, staat de wettigheid van het inreisverbod nog niet definitief vast.

3.3. De verwerende partij heeft hierbij geen opmerkingen zodat dient te worden aanvaard dat verzoeker een actueel en wettig belang behoudt bij het aanvechten van de thans bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3, 5, 6.1, 6.2 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9, 11 en 12.1 van de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn), van de artikelen 10, 12bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 25/2 en 26/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en tenslotte van het effectiviteits- en het gelijkwaardigheidsbeginsel. Tevens meent verzoeker dat het algemeen beginsel van het vermoeden van onschuld wordt geschonden. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Toepasselijke artikels vreemdelingenwet:

(...)

Bepalingen KB Vreemdelingen

(...)

Eerste onderdeel,

De echtgenote (en kinderen) van verzoeker werden op 7.11.2012 in België als vluchteling erkend.

Verzoeker deed bij middel van een aangetekende brief aan de burgemeester te Antwerpen op 12 juni 2013, dus binnen het jaar na de erkenning van zijn echtgenote als vluchteling, een aanvraag machtiging tot verblijf in België op basis van artikel 10 en 12bis vreemdelingenwet, met name als echtgenoot van een erkende vluchteling. (stuk 5)

Over deze aanvraag wordt op 4.12.2014 de hier bestreden beslissing genomen. Deze beslissing wordt genomen na één jaar, vier maanden en 22 dagen.

De beslissing schendt artikel 12 bis §4 van de vreemdelingenwet welke bepaalt dat het gemeentebestuur zich onverwijld van de ontvankelijkheid van de aanvraag moet vergewissen bij de minister of zijn gemachtigde. Dit is blijkbaar niet gebeurd, er wordt alleszins geen bewijs aangebracht dat dit wel zou gebeurd zijn.

De beslissing over de ontvankelijkheid wordt in de specifieke situatie van verzoeker (aanvraag verblijf op basis van echtgenoot erkende vluchteling) gedaan door de minister of zijn gemachtigde. Dit dient te gebeuren nadat het gemeentebestuur de aanvraag onverwijld na haar indiening doorstuurt. De wet laat op geen enkele wijze toe dat na meer dan één jaar en vier maanden over de ontvankelijkheid wordt beslist.

De beslissing schendt verder artikel 12bis §4 waar gesteld wordt dat de bepalingen van §3, derde lid en vierde lid, en van §3bis eveneens van toepassing zijn. In deze artikels worden de termijnen binnen dewelke de beslissing dient genomen te worden op respectievelijk zes en vier maanden bepaald. Vermelde artikels bepalen dat wanneer er binnen die termijn geen beslissing is genomen „de vreemdeling wordt toegelaten tot het verblijf. “
Verzoeker diende bijgevolg toegelaten te worden tot verblijf in België.

Tweede onderdeel,

Artikel 12bis § 7 stelt: „In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind. “
De bestreden beslissing maakt geen enkele melding van de vier kinderen van verzoeker in België, laat staan dat er „terdege mee rekening is gehouden “.
Vermeld artikel en de motiveringsplicht zijn geschonden.

Derde onderdeel,

De bestreden beslissing geeft volgende motieven:

Betrokkene voldoet niet aan Art 25/2 ,§1,C) : betrokkene brengt geen bewijs aan niet veroordeeld te zijn geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar.
Betrokkene is opgesloten in de gevangenis van Antwerpen wegens mededaderschap aan moord op meerdere personen binnen het verband van een terroristische organisatie en zal aan Turkije worden uitgeleverd . Betrokkene is het voorwerp van een internationaal aanhoudingsbevel waaraan België gevolg wenst te geven, en dit binnen het kader van de huidige mondiale strijd tegen het terrorisme.
Deze omstandigheden - zijn land ontvluchten na het plegen van zware criminele feiten , verantwoord niet dat de aanvraag vanuit België gedaan wordt en niet via de bevoegde diplomatieke post in het land van herkomst.

Verder dient betrokkene gevolg te geven aan de beslissing dd 19.11 .2014 van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken : weigering tot verblijf in het kader van de asielprocedure met bevel het grondgebied te verlaten.

Bovendien legt betrokkene niet alle in art 12 bis §2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde bewijzen voor: de aanvraag is niet vergezeld van een gelegaliseerde huwelijksakte, een medisch getuigschrift en een bewijs van goed gedrag en zeden (max 6 maanden oud op het moment van de aanvraag).

Verzoeker betwist deze motivering.

Ten eerste,

Artikel 25/2 §1, C: er wordt niet aangeduid van welk KB of Wet dit artikel zou zijn.

Voor zover het zou gaan om het KB Vreemdelingen wordt opgemerkt dat dergelijk artikel niet bestaat.

Voor zover het dan zou gaan om artikel 25/2 §1, 1°, c, waarin gesteld wordt dat een getuigschrift moet worden voorgelegd dat betrokkene niet veroordeeld is wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar, wordt opgemerkt dat dit artikel niet van toepassing is op verzoeker. Dit artikel is van toepassing op „de vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in her Rijk van maximaal drie maande “, wat bij verzoeker niet het geval is.

Ten tweede,

Het motief dat „betrokkene is opgesloten in de gevangenis wegens mededaderschap aan moord op meerdere personen binnen het verband van een terroristische organisatie en aan Turkije zal uitgeleverd worden“. En dat „betrokkene het voorwerp is van een internationaal aanhoudingsmandaat waaraan België gevolg wenst te geven, en dit binnen het kader van de huidige mondiale strijd tegen het terrorisme “.

Er wordt geen rechtsgrond aangeduid om dit motief aan te wenden in het kader van een verzoek machtiging tot verblijf. Dit motief valt niet onder de strikte voorwaarden die moeten onderzocht worden in het kader van een dergelijk verzoek.

Het motief is ook onjuist. Verzoeker is niet opgesloten in de gevangenis te Antwerpen „wegens mededaderschap aan moord op meerdere personen binnen het verband van een terroristische organisatie“. Hij is opgesloten omdat Turkije wegens die betichtingen en om verzoeker hierover te berechten de uitlevering heeft gevraagd, maar er is geen enkele veroordeling met enige kracht van gewijsde. Er kan dus hic et nunc niet gesteld worden dat verzoeker zich aan die feiten heeft schuldig gemaakt en dat hij wegens die feiten is opgesloten. Zoals in het feitelijk gedeelte vermeld, betwist verzoeker de tenlasteleggingen en is de toestand veel genuanceerder dan de beslissing laat uitschijnen. De beslissing miskent flagrant dat verzoeker precies voor die feiten in Turkije is vrijgesproken door het vonnis van 30.12.2009. De beslissing miskent ook de diverse veroordelingen van Turkije door het EHRM ondermeer ook in de zaak van verzoeker zelf. Het motief miskent het vermoeden van onschuld. Het motief „dat verzoeker aan Turkije zal worden uitgeleverd en dat België aan het internationaal aanhoudingsmandaat gevolg wenst te geven “.

Dit is een uiterst betwistbare motivering. Waar haalt verwerende partij die informatie en waarop steunt zij zich voor dit motief. Verzoeker heeft op datum van de hier bestreden beslissing nog geen enkele kennis van enige beslissing van de Minister van Justitie over zijn eventuele uitlevering. Deze procedure loopt nog en het is niet aan de hier bevoegde Staatssecretaris om hierop vooruit te lopen. Het is niet zijn bevoegdheid. Het is ook niet aanvaardbaar dat er in het dossier enige informatie zou gebruikt worden die aan verzoeker niet gekend is of gekend kan zijn en die in het kader van de hier bestreden beslissing niet in het dossier thuishoort, alleszins niet op deze voorbarige wijze.

Het is overigens betwistbaar dat het motief de uitlevering verantwoordt vanuit het „kader van de huidige mondiale strijd tegen het terrorisme“. Dergelijke algemene motieven negeren de noodzaak om in elk individueel dossier een specifieke beoordeling te maken. Maar dergelijk motief is veelzeggend over de negatie van de basisrechten van verzoeker „in het kader van de mondiale strijd tegen het terrorisme“. In dat kader gelden bepaalde fundamentele rechten en rechtsbeginselen, zoals in casu het belang van de kinderen, het recht op gezinsleven, het verbod op foltering, het vermoeden van onschuld blijkbaar niet meer.

Ten derde,

Het motief: „De omstandigheden – zijn land ontluchten na het plegen van zware criminele feiten – verantwoorden niet dat de aanvraag vanuit België gedaan wordt en niet via de bevoegde diplomatieke post in het land van herkomst“.

Opnieuw wordt hier het vermoeden van onschuld op flagrante wijze geschonden. Er is tot op heden geen veroordeling van verzoeker wegens „het plegen van zware criminele feiten“.

In de aanvraag dd. 12 juni 2013 heeft verzoeker volgende buitengewone omstandigheden aangehaald: Verzoeker wijst er op dat hij wegens buitengewone omstandigheden de aanvraag niet kan doen in Turkije. Zijn echtgenote is erkend als vluchteling precies omdat ze Turkije is ontlucht. Verzoeker heeft zelf politieke problemen in Turkije. Ook het gezinsleven maakt dat verzoeker niet kan terugkeren naar Turkije om daar de aanvraag te doen. De artikels 3 en 8 van het EVRM zijn van toepassing.

De bestreden beslissing antwoordt niet op deze door verzoeker aangebracht buitengewone omstandigheden. Op zich is dit reeds een schending van de motiveringsverplichting.

Ten vierde,

Het motief: „Betrokkene dient gevolg te geven aan de beslissing dd. 19.11.2014 van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken: weigering tot verblijf in het kader van de asielprocedure met bevel om het grondgebied te verlaten“.

Dit motief is niet terzake; de aanvraag machtiging tot verblijf dient op zich beoordeeld te worden en kan op zich een basis vormen voor verblijf.

Verder wordt opgemerkt dat tegen vermelde beslissing een procedure loopt tot schorsing en nietigverklaring bij de RvV.

Verwerende partij spreekt zichzelf ook tegen waar ze in het kader van de UDN procedure van verzoeker tegen die beslissing stelde dat er geen hoogdringendheid was, maar nu verzoeker verwijt dat hij geen gevolg zou geven aan de weigering en aan het bevel.

Het is overigens de vraag hoe het vermelde enig motief kan vormen met betrekking tot verzoeker die in de gevangenis zit en evident geen enkele mogelijkheid heeft om vrijwillig aan het bevel een gevolg te geven.

Ten vijfde,

Het motief: „Niet alle bewijzen vereist door artikel 12bis §2 vreemdelingenwet zouden voorgelegd zijn. De aanvraag zou niet vergezeld zijn van een gelegaliseerde huwelijksakte, een medisch getuigschrift en een bewijs van goed gedrag en zeden“.

Verzoeker merkt op dat artikel 12bis §2 enkel betrekking heeft op de vreemdeling die de aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. Dit artikel is niet van toepassing op verzoeker die de aanvraag heeft ingediend bij de burgemeester.

De bestreden beslissing toont geen andere wettelijke grondslag die zou vereisen dat verzoeker de vermelde documenten zou moeten indienen, alleszins niet in de fase van de ontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag.

In artikel 12bis §4 dat in casu van toepassing is wordt geen enkel document aangeduid dat bij de aanvraag zou moeten gevoegd zijn.

De verwijzing in dit artikel 12bis §4 naar de §3, derde en vierde lid en naar §3bis slaat niet op enig voor te brengen document of af te leveren ontvangstbewijs, daar het eerste en tweede lid van §3 niet van toepassing zijn verklaard en §3bis evenmin over documenten handelt. De verwijzing in artikel 12bis §4 naar §3, derde en vierde lid en naar §3bis gaat over de in acht te nemen termijn voor het nemen van een beslissing met name zes maanden of vier maanden, en de bepaling dat zo binnen deze termijn geen beslissing is genomen de vreemdeling wordt toegelaten tot het verblijf.

De enige formele vereisten (maar de beslissing maakt hier geen enkele melding van) zijn vervat in artikel 26/1 § 1 KB Vreemdelingen. Het is betwistbaar dat dit KB kan genomen worden daar er in de wet

op dit punt geen toepassing bij middel van KB is voorzien. Maar er is meer. Het gaat dan enkel over paspoort, bewijzen buitengewone omstandigheden en documenten dat hij voldoet aan het verblijf gestelde voorwaarden. Deze documenten werden ingediend. Het is ook niet betwist dat die werden ingediend. De beslissing werpt dit alleszins niet op.

Verzoeker stelt verder dat de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging onder hoofdstuk V (artikel 9-15) specifieke bepalingen heeft opgesteld voor de gezinshereniging van vluchtelingen. In artikel 12.1 is bepaald dat de lidstaten in afwijking van artikel 7 van het gezinslid van de vluchteling niet mogen eisen dat zij voldoen aan de vereisten van artikel 7 (huisvesting, ziektenkostenverzekering, stabiele inkomsten). De Richtlijn stelt verder evenmin voorop dat aan andere formaliteiten of voor te leggen documenten zou moeten voldaan worden.

Verder bepaalt artikel 11.2 van de Richtlijn dat „een beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter mag gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken“. Voor zover deze bewijsstukken al zouden ontbreken, quod non, kan dit op zich geen afdoende motief zijn voor de afwijzing van de aanvraag. Zoals hoger gesteld falen ook de andere motieven.

Ook op basis van de Richtlijn is het duidelijk dat het motief met betrekking tot het niet indienen van bepaalde „bewijzen“ faalt.

Verzoeker dient bijgevolg toegelaten te worden tot het verblijf.

Vierde onderdeel,

Ten eerste,

Dat de richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van toepassing is.

Het gaat in casu zowel over de beoordeling van een verzoek tot gezinshereniging.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in het gemeenschapsrecht, ondermeer het hoorrecht.

Ten tweede,

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem, het de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verzoeker verwijst hierbij uitdrukkelijk naar wat met betrekking tot het principieel te respecteren hoorrecht gesteld is in het arrest RvV nr. 130 247 van 26 september 2014, punt 3.3.2.4, overwegingen die hier integraal voor herhaald worden aanzien.

Welnu verzoeker meent zich in deze situatie van niet respecteren van het hoorrecht te bevinden.

Meer bepaald maakt verzoeker deel uit van een gezin in de zin van art. 8 EVRM dat geenszins is beperkt tot de klassieke huwelijkse relatie.

Verzoeker verwijst naar de arresten RvV nr. 126 158 van 24 juni 2014, nr. 218 207 van 21 augustus 2014 en 198 594 van 5 september 2014, waarin de schending van het hoorrecht in combinatie met artikel 74/13 aanvaard is.

Verzoeker verwijst hierbij ook naar het arrest RvV nr. 130 247 van 26 september 2014:

“In de huidige stand van het geding wordt bijgevolg op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt dat de thans door verzoeker aangereikte informatie, waarmee de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening had moeten houden, van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid

ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie in samenhang met een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM worden op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. De middelen zijn in de besproken mate ernstig".¹

Verzoeker verwijst verder naar het arrest nr. 133 552 van 20 november van de RvV in de zaak RvV 162 843 (UDN-procedure):

3.3.2.2, Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waaraan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18, december 2008, C-349/07, Sopropé, pten, 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 81 en 82). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. pt. 81, HvJ 5, november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45)

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012; C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof Van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 16 december 2008, C-349/01, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 68). Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M." pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M,G, e.a. pt. 32). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M,G, e.a. pt. 35).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepalingen een gedeeltelijke omzetting vormt van artikelen 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2006, aft. 348, 96 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht is derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald. In overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu richtlijn 2008/115/EG. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.8., ro. 35-36).

Niettemin, blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede Texdata Software, C- 418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34). Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, G-383/13 PPU, M.G.,e.a., ro. 37). In casu stelt de Raad vast dat noch richtlijn 2008/115, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit moet worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU. In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2006/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ra. 38 mei verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000. Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yonglian Housewares & Hardware/Raad, C 141/06 p, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 p, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013. C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

3.3.2.4. Daargelaten de vraag of het bevel op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een motivering diende te bevatten met betrekking tot een eventuele schending van verzoekers gezinsleven,

blijkt uit de stukken waarvan de Raad vermag kennis te nemen, niet dat de verwerende partij zich op enig ogenblik heeft vergewist van het bestaan van een gezinsleven in hoofde van verzoeker zoals nochtans wordt vereist door het genoemde artikel 74/13. Zo wordt in de synthesesnota van 14 november 2014, datum waarop de bestreden beslissing werd genomen, onder 'motief' de ruimte blanco gelaten. (administratief dossier, ongenummerd). De motivering van de bestreden beslissing is bovendien zonder meer verkeerd waar wordt gesteld dat met betrekking tot 'de elementen die [verzoeker] aangehaald [heeft] in het kader van andere verblijfsprocedures kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond; De betrokkene diende een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in dat op 18/02/2012 geweigerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.' Uit de debatten is immers gebleken dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, d.d. 9 april 2014, nog steeds hangende is. Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat in die aanvraag specifieke elementen met betrekking tot het gezinsleven werden aangevoerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat deze aanvraag, of minstens de daarin aangevoerde elementen van gezinsleven op enige wijze werden onderzocht.

Evenmin werd verzoeker gehoord, noch blijkt uit enig ander stuk uit het administratief dossier dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Er wordt bijgevolg aannemelijk gemaakt dat de thans aangereikte informatie waarmee de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening had moeten houden, van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoeker sluit zich aan bij de inhoud van dit arrest. Het is niet enkel van toepassing op een beslissing over een bevel om het grondgebied te verlaten maar op elke administratieve beslissing die de belangen van de betrokken op ongunstige wijze kan beïnvloeden, en dus ook op een weigering van verblijf.

Ten derde,

Verzoeker werd niet gehoord in verband met de opzichts hem genomen en hier bestreden beslissing. Op zich volstaat dit gegeven om de beslissing zowel wat betreft de weigering van verblijf als wat betreft het bevel te schorsen en te vernietigen.

Verzoeker toont inderdaad aan dat als hij zou gehoord zijn hij elementen had aangebracht die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Verzoeker werd niet gehoord over zijn familiale situatie. Verzoeker werd niet gehoord over het gevaar voor foltering in Turkije, waar hij naar terug zou gevoerd worden als hij geen machtiging tot verblijf krijgt op basis van het door de betwiste beslissing afgewezen verzoek. Verzoeker werd niet gehoord over de beweerdte grond voor uitlevering, meer specifiek niet over de bewering dat hij zware criminele feiten heeft gepleegd. Verzoeker is evenmin gehoord over de beweerdte ontbrekende documenten. Verzoeker is tenslotte niet gehoord over de vermelding dat hij gehoor dient te geven aan de beslissing dd. 19.11.2014 van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Wanneer verzoeker zou gehoord geweest zijn had hij kunnen wijzen op de reële familiale situatie met name de samenwoning met zijn echtgenote en vier kinderen en dat deze enkel in België kon verdergezet worden daar zijn echtgenote en vier kinderen als vluchteling erkend zijn en dus niet terug kunnen naar Turkije. Verzoeker had kunnen opwerpen dat in het kader van artikel 8 EVRM een proportionaliteitsafweging had dienen ondernomen te worden in de bestreden beslissing (wat niet gebeurd is). Verzoeker had kunnen toelichten dat er tegenover hem geen enkele criminele veroordeling is, laat staan voor de beweerdte feiten. Verzoeker had kunnen opwerpen dat hij de door de wet vereiste documenten had voorgebracht en kunnen stellen dat de in de beslissing vermelde wetsartikelen geen wettelijke basis vormen voor het beweerdte ontbreken van de documenten.

Nog meer in detail had verzoeker kunnen opwerpen:

-dat het geenszins vaststaat dat er ernstige redenen bestaan om te veronderstellen of aan te nemen dat hij zich in Turkije zou schuldig gemaakt hebben aan het plegen van ernstige, niet-politieke misdrijven, wat hem zou uitsluiten van de vluchtelingenstatus of van de status van subsidiaire bescherming. Dat hij in Turkije door het vonnis van 30.12.2009 van de 6de Meervoudige Kamer in Zware Strafbare feiten te Diyarbakir werd vrijgesproken van de betichtingen die met moord, ontvoering en gewapende acties hadden en dus niet veroordeeld werd op basis van artikel 146/1 van het Turkse wetboek van strafrecht.

-dat hij op dit ogenblik voor geen enkel feit in Turkije veroordeeld is daar het Turkse Hof van Cassatie het vonnis van 30.12.2009 onder grote politieke druk van de Gülem-beweging vernietigd heeft. Dat verzoeker dient beschouwd te worden als een onschuldig persoon vanuit het algemeen rechtsprincipe van het vermoeden van onschuld.

- dat verzoeker formeel de tegen hem in Turkije ingebrachte beschuldigingen ontkent.
- dat verzoeker gedurende zijn gevangenschap in Turkije onderworpen is geweest aan diverse onmenselijke en vernederende behandelingen en aan folter; dat hij zelf en ook familieleden hiervoor reeds in 2001 klacht hadden neergelegd; dat hij hiervan ook onmiddellijk en uitdrukkelijk melding had gemaakt bij zijn asielaanvraag in Nederland. Verzoeker had, zo hij gehoord zou geweest zijn, gewezen op de schending van artikel 3 EVRM. Er bestaat in hoofdte van verzoeker een risico op schending van artikel 3 EVRM, in geval van terugkeer naar Turkije. Verzoeker stelt dat hij in Turkije dient te vrezen voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Hij werd er reeds gefolterd toen hij in de gevangenis verbleef.

Dat personen die in het kader van een terrorismedossier in Turkije ernstig bevreesd moeten zijn voor foltering is recent nog bevestigd door de hoogste beroepsrechter in asielzaken in Nederland, de Raad van State, in het arrest 201311438/1/V2 van 2 december 2014. (zie stuk). Het ging ook om een Hizbollah lid. Het Hof stelt:

“Gelet op de uit deze algemene ambtsberichten blijkende onduidelijkheid over de detentieomstandigheden in Turkije, en nu de vreemdeling bovendien, gelet op zijn veroordeling wegens lidmaatschap van Hizbollah, een hoger risico op marteling en slechte behandeling loopt, heeft de staatssecretaris met de verwijzing naar deze ambtsberichten niet deugdelijk gemotiveerd dat nite aannemelijk is geworden dat gedwongen terugkeer naar Turkije leidt tot een reëel risico als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, onderdeel 2, van de Vw 2000.”

- dat hij een nog steeds lopend asielverzoek in Nederland heeft.
- dat Nederland de uitlevering van verzoeker aan Turkije geweigerd heeft bij vonnis van de rechtbank te Zwolle-Lelystad van 7 maart 2012, bevestigd door het arrest van 9 oktober 2012 van de Hoge Raad Nederland. De weigering steunde op de rechtsgrond dat de uitlevering was gevraagd omwille van een politiek delict. Dat het volgens het Nederlands recht bijgevolg vaststaat dat de uitlevering gevraagd werd omwille van een politiek delict. Dat de aan België gevraagde uitlevering gesteund is op hetzelfde aanhoudingsmandaat van 20 september 2011 dat ook in Nederland de grondslag voor het verzoek tot uitlevering uitmaakte.
- dat hij gedurende negen jaar in voorhechtenis (!) in Turkije in de gevangenis gezeten heeft en Turkije door het EHRM bij beslissing van 21.6.2011 veroordeeld werd om een schadevergoeding te betalen van 10.000 euro aan verzoeker wegens de lange voorhechtenis.
- dat het EHRM bij arrest van 11 april 2006 Turkije veroordeelde op basis van de artikelen 5.3, 5.5, 8 en 13 EVRM in de zaak opzichts de heer Ucar, de beweerde kroongetuige in de zaak van verzoeker en de man die overigens dood werd teruggevonden in zijn cel.
- dat het EHRM bij arrest van 13 oktober 2009 Turkije veroordeelde op basis van de artikelen 5 §§3 en 4, 6§1 en 13 EVRM in de zaak opzichts Tunc en 19 andere Hizbullah leden.
- dat de KI te Antwerpen bij arrest van 28 november 2013 stelde dat het Turks aanhoudingsmandaat niet kon uitgevoerd worden wegens het gevaar voor flagrante rechtsweigering; dat dit arrest weliswaar gecasseerd werd maar bevestigd dat het aanhoudingsmandaat betwistbaar was.
- dat verzoeker met betrekking tot het Belgische cassatiearrest van 22.4.2014 waarbij het beroep tegen het arrest van de KI te Antwerpen waarbij het aanhoudingsmandaat uitvoerbaar werd verklaard, een beroep heeft ingediend bij het EHRM onder het nummer 37845/14; dat dit beroep nog lopende is; dat dit beroep gesteund is op de schendingen van de artikels 3, 5, 6.1, 6.2 en 8 van het EVRM en verzoeker hiertoe ernstige gronden heeft aangevoerd. Dat hij van mening is dat de Belgische beslissing tot uitvoerbaarverklaring van het Turkse aanhoudingsmandaat vermelde artikels van het EVRM schendt. Verzoeker had, zo hij gehoord zou geweest zijn, gewezen op de schending van vermelde artikels van het EVRM door de te nemen beslissing.
- dat de procedure van uitlevering nog steeds lopende is en de KI te Antwerpen hierover een advies heeft uitgebracht op 30 juni 2014; dat dit advies geheim is maar verzoeker van mening is dat er door hem diverse grondige redenen werden aangevoerd die ertoe kunnen leiden dat de KI een ongunstig advies met betrekking tot de uitlevering zou geven. Dat er overigens een onderscheid dient gemaakt te worden tussen de exequatur-procedure (uitvoerbaarverklaring Turks aanhoudingsmandaat) en de advies procedure en de uiteindelijke beslissing door de Belgische regering, de Minister van Justitie.
- dat de echtgenote en vier kinderen van verzoeker op 2 oktober 2011 in België een asielaanvraag deden precies op basis van hun vrees voor vervolging op grond van het dossier van verzoeker en reeds op 7 november 2011 als vluchteling werden erkend; dat zij in België gevestigd zijn; dat verzoeker op 12 juni 2013 op basis van artikel 10 en 12bis vreemdelingenwet een aanvraag deed voor gezinshereniging met zijn echtgenote en kinderen. Dat verzoeker op 2.8.2001 gehuwd is met Ekin Mesude en dit huwelijk werd ingeschreven in de registers van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen. Verzoeker had, zo hij gehoord zou geweest zijn, gewezen op deze aanvraag en op de schending van artikel 8 EVRM door de te nemen beslissing.

-dat hij geen enkel probleem vormt voor de openbare orde of voor de nationale veiligheid, minstens en alleszins niet voor deze van België; dat hiertoe ook niet de minste aanwijzing is. Dat het moet gaan om de bescherming van de Belgische openbare orde of nationale veiligheid.

Wanneer verzoeker zou gehoord geweest zijn had hij vermelde elementen kunnen inbrengen en er op gewezen dat hij zich op hogervermelde wettelijke bepalingen, procedurele elementen en feitelijke gegevens beriep zowel met betrekking tot zijn verblijf als met betrekking tot zijn asielverzoek en nog breder in het kader van het uitleveringsverzoek.

Ten vierde,

Verzoeker wijst er op dat de door hem voorgebrachte elementen die hij had ontwikkeld zo het hoorrecht zou gerespecteerd geweest zijn plaats hadden in tempore non suspecto (zie ook beschouwing in arrest nr. 130 247).

Verzoeker maakt bijgevolg op het eerste gezicht aannemelijk dat de thans aangereikte informatie, waarmee krachtens artikel 52/4 en 74/13 van de vreemdelingenwet rekening had moeten gehouden worden, van aard is dat zij mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan. Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op de feitelijke en juridische omstandigheden van de zaak, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een beslissing tot weigering van verblijf en van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen kennen.

Dat uit de bestreden beslissing allerminst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven van verzoeker.

Dat er helemaal geen rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijft eenvoudig door de niet vermelding ervan in de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, in samenhang met een schending van art. 52/4 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en een schending van artikel 3 en 8 van het EVRM zijn aangetoond.

Vijfde onderdeel,

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM. Verzoeker heeft recht op gezinsleven.

Om afbreuk te doen aan dit recht op grond van artikel 8.2 EVRM dient een proportionaliteitsafweging te geschieden.

De bestreden beslissing doet deze afweging niet.

Verzoeker is inderdaad in januari 2011 naar Nederland gevlucht en zijn familie is in oktober 2012 naar België gevlucht. Intussen bleven zij met mekaar in contact. Deze scheiding was noodgedwongen door het gevaar dat verzoeker in Turkije liep.

Dat er gezinsleven is wordt ten overvloede bevestigd dat verzoeker eens zijn familie in België als vluchteling erkend werd kort erna naar België is gekomen en hier een gezinshereniging heeft gevraagd.

De bestreden beslissing maakt verder geen enkele concrete proportionaliteitsafweging tussen het belang van verzoeker op gezinsleven en het belang van de Belgische staat om de aanvraag voor het verblijf onontvankelijk te verklaren.

Er is bijgevolg ook een schending van artikel 8 EVRM, in samenlezing met een schending van de motiveringsverplichting."

4.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van het effectiviteits- en het gelijkwaardigheidsbeginsel. In het middel wordt immers niet verduidelijkt hoe deze beginselen, als deze al als beginselen van behoorlijk bestuur kunnen worden aangemerkt, door de bestreden beslissing zouden worden geschonden. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, stelt de Raad vast dat verzoeker evenmin ingaat op de in het middel ingeroepen schendingen van de artikelen 5, 6.1 en 6.2 van het EVRM, waardoor het middel evenmin ontvankelijk is in de mate dat deze verdragsbepalingen worden ingeroepen.

4.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

4.4. De bestreden beslissing vermeldt in de eerste plaats artikel 12bis, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3 en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. (...)”

4.5. Vervolgens wordt in de beslissing verwezen naar de bewijzen die bedoeld worden in artikel 12bis, §2 van de vreemdelingenwet. Artikel 12bis, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.”

De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de aanvraag voor een toelating tot verblijf van 17 juni 2013 onontvankelijk omdat “betrokkene (...) geen bewijs aan(brengt) niet veroordeeld te zijn geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht wanneer hij ouder is dan 18 jaar” en omdat betrokkene niet alle bewijzen bedoeld in artikel 12bis, §2 van de vreemdelingenwet voorlegt: “de aanvraag is niet vergezeld van een gelegaliseerde huwelijksakte, een medisch getuigschrift en een bewijs van goed gedrag en zeden. (max 6 maanden oud op het moment van de aanvraag).”

Zoals verzoeker terecht opmerkt, wordt tenslotte door de gemachtigde van de staatssecretaris verkeerdelijk verwezen naar artikel 25/2, §1, 1°, c) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), doch dit tast de geldigheid van de beslissing niet aan.

4.6. In zijn eerste middelonderdeel stelt verzoeker in wezen dat de beslissing werd genomen buiten de termijn die is voorgeschreven in artikel 12bis, §3 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 3. In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2, eerste lid, werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan. Indien de minister of zijn gemachtigde oordeelt dat de aanvraag niet kennelijk ongegrond is, of indien binnen een termijn van vijf maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis werd gebracht van het gemeentebestuur, wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. De vreemdeling wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven. Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van zes maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf.”

Verzoeker zet uiteen dat de onontvankelijkheidsbeslissing slechts werd genomen na een termijn van meer dan 1 jaar en 4 maanden en dat hij bijgevolg diende te worden toegelaten tot verblijf. Zoals verzoeker zelf terecht aangeeft, vermeldt artikel 12bis, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet echter enkel dat het gemeentebestuur zich “onverwijld” dient te vergewissen van de ontvankelijkheid van de

aanvraag bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat artikel 12bis, §4, eerste lid geen concrete termijn bevat en zeker niet voorschrijft dat de toelating tot verblijf zou moeten worden toegekend wanneer een bepaalde termijn zou zijn overschreden. Het loutere feit dat de diensten van de stad Antwerpen te lang zouden hebben getalmd alvorens zij zich van de ontvankelijkheid van de aanvraag hebben vergewist, kan niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris worden verweten. Verzoeker meent dat de wet niet zou toelaten dat na meer dan één jaar en vier maanden over de ontvankelijkheid wordt beslist, maar hij duidt niet aan uit welke bepaling dit precies zou blijken. In zoverre verzoeker zich in dit verband zou beroepen op de termijn van 6 maanden die vervat is in artikel 12bis, §3, derde lid van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat verzoeker eraan voorbijgaat dat deze termijn slechts begint te lopen wanneer een ontvangstbewijs van de aanvraag werd afgeleverd. Dit ontvangstbewijs veronderstelt dat alle noodzakelijke documenten werden aangeleverd. Aangezien verzoeker niet aantoonde dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitging van een onjuiste feitenvinding toen hij vaststelde dat een gelegaliseerde huwelijksakte, een medisch getuigschrift en een bewijs van goed gedrag en zeden ontbrak, en aangezien hij evenmin aannemelijk maakte dat hij in het bezit werd gesteld van een ontvangstbewijs, kan verzoeker zich onmogelijk beroepen op de vervaltermijn die voorzien is in artikel 12bis, §3, derde lid van de vreemdelingenwet.

4.7. In een tweede onderdeel van zijn middel meent verzoeker dat geen rekening werd gehouden met de belangen van het kind zoals voorgeschreven door artikel 12bis, §7 van de vreemdelingenwet. Verzoeker blijft echter in gebreke om te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissing, waarbij een aanvraag om toelating tot verblijf in zijn hoofd onontvankelijk wordt verklaard, de belangen van zijn kinderen zou schaden. Deze beslissing heeft immers geen enkele invloed op de actuele verblijfssituatie van verzoeker zelf noch op deze van zijn kinderen. Verzoeker toont niet aan dat de onontvankelijkheidsbeslissing de belangen van zijn kinderen met voeten zou treden.

4.8. Verzoeker kan wel worden bijgetreden waar hij zich in zijn derde middelonderdeel beklaagt over het feit dat de vermelding van het toepasselijke artikel uit het vreemdelingenbesluit allerminst op een duidelijke manier werd aangegeven. Zoals verzoeker terecht stelt is het artikel 25/2, §1, 1° van het vreemdelingenbesluit, dat betrekking heeft op een zogenaamde statuutswijziging, niet op hem van toepassing. Wellicht trad een materiële misslag op bij de vermelding van de toepasselijke reglementaire bepaling. De Raad merkt echter op dat zelfs indien het bestuur een bepaling zou hebben vermeld die te dezen niet van toepassing is, de strekking van de bestreden beslissing niet wordt beïnvloed. De onjuiste vermelding van de toepasselijke reglementaire bepaling betekent niet dat de beslissing inhoudelijk niet correct zou zijn gemotiveerd aangezien het correcte artikel uit het vreemdelingenbesluit, met name artikel 26/1, §1 van het vreemdelingenbesluit, bepaalt dat “§ 1. De vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven : 1° een geldig paspoort; 2° de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden, zoals gedefinieerd in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet; 3° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.”. Deze documenten omvatten in casu, aangezien de aanvraag om toelating tot verblijf werd ingediend op grond van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet, het bewijs dat verzoeker “*zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen (...) evenals een bewijs van zijn identiteit*”. De in artikel 12bis, §2 van de vreemdelingenwet bedoelde bewijzen zijn deze “*die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document*”. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat de documentaire vereisten niet op hem van toepassing zouden zijn, zoals hij verder in zijn derde middelonderdeel betoogt. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet rechtsgeldig kon beslissen dat de aanvraag onontvankelijk was omdat geen “*gelegaliseerde huwelijksakte*”, “*medisch getuigschrift*” en geen “*bewijs van goed gedrag en zeden*”. (max 6 maanden oud op het moment van de aanvraag)” werden voorgelegd.

4.9. De Raad stelt vast dat de overwegingen uit de bestreden beslissing die betrekking hebben op het internationaal aanhoudingsbevel en waarin wordt gesteld dat “*(b)etrokkene is opgesloten in de gevangenis van Antwerpen wegens mededaderschap aan moord op meerdere personen binnen het verband van een terroristische organisatie en zal aan Turkije worden uitgeleverd . Betrokkene is het*

voorwerp van een internationaal aanhoudingsbevel waaraan België gevolg wenst te geven, en dit binnen het kader van de huidige mondiale strijd tegen het terrorisme. Deze omstandigheden - zijn land ontvluchten na het plegen van zware criminele feiten, verantwoordt niet dat de aanvraag vanuit België gedaan wordt en niet via de bevoegde diplomatieke post in het land van herkomst. Verder dient betrokkene gevolg te geven aan de beslissing dd 19.11.2014 van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken: *weigering tot verblijf in het kader van de asielpprocedure met bevel het grondgebied te verlaten*”, in wezen een overtollig motief vormen. In tegenstelling tot wat de verwerende partij lijkt voor te houden in haar nota met opmerkingen is de beslissing waarbij de aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, gestoeld op de vaststelling dat verzoeker niet bewijst *“niet veroordeeld te zijn geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 18 jaar”* en dat hij *“niet alle in art 12 bis § 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde bewijzen voor(legt): de aanvraag is niet vergezeld van een gelegaliseerde huwelijksakte, een medisch getuigschrift en een bewijs van goed gedrag en zeden. (max 6 maanden oud op het moment van de aanvraag)”*. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden (RvS 17 december 2008, nr. 188 899). In dit verband dient te worden aangestipt dat de aangevoerde schending van het vermoeden van onschuld onmogelijk kan worden aangevoerd in het kader van onderhavig geschil aangezien de beslissing geen uitstaans heeft met de strafrechtelijke vervolging van verzoeker. De uiteenzetting van verzoeker die betrekking heeft op de schending van het vermoeden van onschuld en het verloop van zijn uitleveringszaak en de onmogelijkheid om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten is gericht tegen het overtollig motief dat betrekking heeft op het aanhoudingsbevel en is bijgevolg, in het licht van de beoordeling van zijn aanvraag voor een toelating tot verblijf, weinig dienstig.

4.10. Voor zover verzoeker zich in zijn derde en vierde middelonderdelen beroept op de bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn dient te worden opgemerkt dat deze in de Belgische rechtsorde werd omgezet door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. De schending van een richtlijn kan nooit dienstig worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (cf. HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, *Ratti*, *Jur.*, 1979, 1629; RvS 2 april 2003, nr. 117 877) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, nr. C-41/74, *Van Duyn*, *Jur.*, 1974, 1337). Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoont dat in zijn geval van de referentiepersonen werd verlangd dat zij zouden voldoen aan de vereisten inzake huisvesting, ziektekostenverzekering en bestaansmiddelen of dat aannemelijk zou zijn gemaakt dat hij geen officiële bewijsstukken betreffende zijn verwantschapsband zou kunnen neerleggen, waardoor de aangehaalde bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn, die overigens in de Belgische regelgeving zijn opgenomen, niet op hem van toepassing zijn.

4.11. Artikel 41 van het Handvest behelst het recht op behoorlijk bestuur en bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

*het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
(...)”*

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, §67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, §45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§30 en 34). Voorts stelt vaste rechtspraak van het Hof dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Verzoeker nam zelf het initiatief om de in punt 1.4 bedoelde aanvraag voor een toelating tot verblijf in te dienen waarbij hij in de mogelijkheid was om alle dienstige elementen en documenten over te maken ter ondersteuning hiervan. Verzoeker verwijst weliswaar naar enkele arresten van de Raad waarin een schending van het recht om gehoord te worden werd aanvaard.

Hierbij dient te worden aangestipt dat de verwijzing naar rechtspraak van de Raad niet dienstig is aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)). Bovendien dient te worden opgemerkt dat de arresten geen betrekking hebben op aanvraagprocedures maar op verwijderingsmaatregelen, zodat de conclusies van de geciteerde arresten niet zonder meer kunnen worden getransponeerd. In zijn middel verwijst verzoeker naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, terwijl de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar een reeks elementen aanhaalt met betrekking tot zijn familiale situatie, zijn strafvervolgning in Turkije, zijn asielprocedure in Nederland, zijn uitleveringszaak voor de Belgische onderzoeksgerechten en zijn asielaanvraag in België, maar in gebreke blijft om concreet toe te lichten op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de onontvankelijkheidsbeslissing die het voorwerp vormt van de huidige procedure.

4.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, dient wederom te worden herhaald dat de bestreden beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf geen verwijderingsmaatregel omvat. De bestreden beslissing heeft geen enkele invloed op de actuele verblijfssituatie van verzoeker en kan dus onmogelijk een aantasting vormen van zijn recht op gezinsleven. Met de bestreden beslissing werd geen uitspraak gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel zou als afzonderlijke beslissing kunnen worden aangevochten. Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Om dezelfde reden, het gebrek aan een verwijderingsmaatregel, zijn een eventuele schending van het gezinsleven en daarmee van artikel 8 van het EVRM evenmin aan de orde (cf. RvS 5 oktober 2011, nr. 215 574; RvS 28 augustus 2008, nr. 185 919).

4.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 41 van het Handvest, noch van de artikelen 3 en 8 van EVRM. De schending van de artikelen 9, 11 en 12.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, werd, voor zover dienstig aangevoerd, niet aangetoond. De artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet, noch de artikelen 25/2 en 26/1 van het vreemdelingenbesluit werden geschonden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van het vermoeden van onschuld.

Het enig middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN